

dem, man vil udslutte – hvis de accepterer det, så er de i regering, og så skal vi naturligvis gå ind og arbejde med den regering. Men jeg vil godt understrege, at de midler, som Danmark, hvis det er den nye regerings politik, er indstillet på at fortsætte med at levere, ikke kan gå i Hamas' kasser. Ligesom med kommuneprojekterne vil vi sikre os, at økonomien i de projekter, vi støtter økonomisk, ikke kan drejes over til Hamas' kasser, men går til den befolkning, de er til tænkt.

Rune Lund (EL):

Det sidste kan jeg jo sådan set erklære mig enig i: Hamas har aldrig nogen sinde været min kop te eller Enhedslistens kop te. Det er en islamistisk bevægelse, som bl.a. ser det sådan, at enhver civil israeler er et legitimt militært mål. Det er ikke Enhedslistens politik. Vi mener ikke, at drab på civile skal være en del af en befrielses-kamp.

Jeg forstår det sådan på det svar, som udenrigsministeren giver, at udenrigsministeren synes, det er meget forkert at tilbageholde de her 300 mio. kr., og derfor vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren har tænkt at henvende sig til Israel og give udtryk for, at udenrigsministeren faktisk synes, det er en rigtig dårlig idé, at man på den måde tilbageholder de penge.

Det var det ene spørgsmål. Jeg har et til:

Det går på, at hvis Hamas skal acceptere staten Israels eksistens, vil det så ikke også være meget naturligt, at Israel accepterer Palæstinas eksistens ved at leve op til resolution 242 om, at Israel skal trække sig tilbage til grænserne fra før 1967?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er et meget væsentligt spørgsmål. Der er det jo sådan, at Israel *har* accepteret, at der kommer et Palæstina, for Israel har accepteret køreplanen for fred, og køreplanen for fred drejer sig præcis om at komme frem til en situation, hvor vi har to stater levende fredeligt ved siden af hinanden. Den køreplan har Sharon accepteret og er gået ind for, det gør Ehud Olmert også, så Israel *har* altså accepteret eksistensen af et Palæstina.

Grænsedragningen er en forhandlingsløsning, hvor det internationale samfund siger, at den skal være baseret på 1967-grænsen plus/minus, afhængigt af den udvikling, der har været senere end 1967. Det er jo også den palæstinensi-

ske position, at der kan være det, der hedder swaps, hvor man bytter landområder.

Kl. 13.10

Så det *har* Israel altså gjort. Spørgsmålet er, om Hamas har gjort det. Hamas har aldrig accepteret Israels eksistens, og nu kommer Hamas efter deres sikkert også for dem selv overraskende valgsejr til at stå i den situation, at Hamas altså nu må acceptere, at Israel eksisterer, ligesom den øvrige arabiske verden.

Der vil jeg godt understrege for at få klarhed om det spørgsmål, at Saudi-Arabiens konge jo også her for nylig, jeg tror, det var så sent som i går, har sagt til Hamas og palæstinenserne: I er altså nødt til at acceptere en forhandlingsløsning. Han peger på det arabiske fredsiniciativ fra 2002, som kom et par måneder før vores køreplan for fred, hvor det arabiske fredsiniciativ også går ind for en tostatsløsning ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev så det sidste svar i denne omgang. Hr. Rune Lund har endnu det tredje og sidste spørgsmål.

Rune Lund (EL):

Jeg synes egentlig, det er meget vigtigt også at hive køreplanen for fred frem i den her sammenhæng, for hvis Israel reelt skal respektere Palæstina som en selvstændig stat i en fremtidig tostatsløsning, hvor folk kan leve sammen i harmoni i området, er det også vigtigt, at køreplanen for fred ikke bliver brudt hele tiden.

Men det er det, der sker i øjeblikket med alle de bosættelser, der bliver bygget hver dag, og med opførelsen af muren – jeg kalder den apartheidmuren, for det er en mur, som adskiller palæstinensere fra andre palæstinensere, Palæstina fra Israel, og det er en mur, som bruges til at annektere endnu flere af de besatte områder på Vestbredden.

Så hvis Israel går ind og kræver, at Hamas skal acceptere Israels eksistens, ville det så ikke også være naturligt, at Israel samtidig levede op til resolution 242?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det udenrigsministeren – der er 60 sekunder, værsgo.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Israel skal selvfølgelig arbejde i retning af køreplanen for fred. Det skal palæstinenserne også. Ingen af dem er kommet længere end til side 1,